

DEBRECENI REFORMÁTUS
HITTUDOMÁNYI
EGYETEM

ORANDO
ET LABORANDO

ALUMNI HÍRLEVÉL

Tartalom

Köszöntő.....	1
Áhítat.....	2
Hírek.....	3
Visszaemlékezés.....	5
Felhívás.....	7

Impresszum

Készítette:

Dr. Hodossi Sándor
(intézményi alumni
felelős)

Dr. Morvai Laura
(alumni referens)

Alumni Központ elérhetőségei:

4026 Debrecen,
Kálvin tér 16.

Telefon: +36 52 518-536

E-mail: alumni@drhe.hu

Köszöntő

Mag hó alatt?

Mit tehetünk kedvezőtlen külső körülmények szorításában? Éljük tovább életünket, nem véve tudomást a világ változásáról? Próbáljunk alkalmazkodni az új viszonyokhoz? Esetleg fogjuk fel úgy helyzetünket, mint ideiglenes állapotot, amit csak túl

kell élni, aztán minden visszaáll a megszokott kerékvágásba?

Ady Endre több mint 100 esztendeje válaszként a kérdésre a „mag hó alatt” metaforát használta. A tetszhalott, visszahúzó, de a tavasz első sugaraira váró mag képét. Amelyben ott szunnyadnak az élet nagy erői, és amikor a külső körülmények megengedik, azonnal fejlődésnek indul. Ady számára a világháború volt az, ami nekünk, kései utódoknak a világjárvány. Új, fenyegető helyzet, amikor nem lehet nem észrevenni, hogy „minden egész eltörött”, amikor „furcsa volt fordulása élt s volt világnak.” Ady válasza tehát az elrejtőzés, kivárás, erőgyűjtés az új kezdetre.

De mi a mi válaszuk? Egyes emberek és közösségek számára is kikerülhetetlen a kérdés: hogyan tovább? Lehet „téli álmodni” egy éven át? Lehet úgy tenni, mintha mi sem történt volna tagadva azt, ami napnál is világosabb? Sokan választják körülöttünk mindkét stratégiát. Márciusban elképzelhetetlennek tűnt még, hogy 2021 januárjában is a koronavírussal való küzdelem lesz a meghatározó beszédtema világszerte. Talán Ady helyett mégis Babitsra kellene figyelni, aki választott alteregójával, Jónással mondatja ki a felismerést: „Nincs mód nem menni, ahová te küldtél.” Vagyis nem lehet elmenekülni, nem bújhatunk el életünk, feladataink, küldetésünk elől. Sem családban, sem munkában, sem különböző közösségek tagjaként. Nem mondhatjuk szüleinknek, gyermekeinknek, tanítványainknak, gyülekezetünknek, hogy „majd törődök veletek a járvány után.”

Igaz ez alumni közösségünkre is. Tavasszal még úgy gondoltuk, hogy a félév alumni programjainak átütemezése, elhalasztása után ősszel bepótolhatjuk mindazt, ami akkor elmaradt. Most is reménykedünk ebben, de addig sem várhatunk. Ha nem lehet személyesen találkozni, akkor megpróbáljuk kihasználni az internet adta lehetőségeket. Adventi alumni ábécé, adventi köszöntő, hírlevél, a hallgatói életút vizsgálatok eredményeinek

tematikus feldolgozása, az eredmények publikálása. Ezt tesszük, mert most ezt tudjuk tenni. Emellett folyamatosan frissítjük az adatbázisunkat, igyekszünk kapcsolatot tartani tagjainkkal. Így is bátorítva egymást, magunkat. Januári, 2021-es első hírlevelünkkel kívánunk Istentől megáldott, békességes új esztendőket minden olvasónknak!

Dr. Hodossi Sándor, intézményi alumni felelős

Áhítat

Viharban

A viharos
tengeren
hánykolódó
hajóban

természetes állapot a pánik. A rendkívüli körülmények rendkívüli reakciókat szülnek. Ebben a helyzetben Jónás viselkedése egyáltalán nem normális, és szöges ellentétben áll a hajósok racionális menekülési kísérleteivel. Jónás mélyen alszik a hajófenékben, miközben a többiek lázasan keresik a menekülés útját. Ő eközben alszik. Azt szeretné, hogy hagyják ki ebből az egész felfordulásból, hiszen csak nyugalmat, békességet szeretne maga körül. A maga útját szeretné járni. Ezért menekül az Istentől kapott feladat elől is. Elbújik a vihar elől, elbújik az emberek elől, elbújna Isten elől. Tisztában van azzal, mit kellene tennie, csak éppen semmi kedve hozzá. „*Nem ér a nevem.*”-fejezi ki viselkedésével. Majd a vihar után, a veszély elmúltával újra előjön. Olyan nagy baj ez?

De komolyan gondolhatja bárki is, hogy el lehet bújni a tomboló vihar elől egy hajóban? Komolyan gondolhatja, hogy el lehet bújni önmagunk elől? És legfőképpen el lehet bújni Isten elől? Még ha ideig-óráig úgy is tűnne, hogy igen, marad a kínzó kérdés: Mi értelme akkor az életnek? Arról nem is beszélve, hogy az életünk, feladataink elől való menekülés eleve kudarcra ítélt próbálkozás.

Ennek felismeréséig, az ebből következő engedelmességig azonban hosszú út vezetett. Az engedetlen próféta Jáfóból a hajóra, hajóból a tengerbe, tengerből a hal gyomrába került, hogy a legnagyobb mélységek, nyomorúság közepette végül eljusson a felismerésre: „*Az Úrtól jön a szabadulás!*” (Jón 2,10) És ezzel a felismeréssel egy csapásra minden megváltozott. A rémálom véget ért, és Jónás végre elindult Ninive felé, ahová az Úr küldte. Többé már nem a borítékolható nehézségekre, veszélyekre gondolt, hanem Istenre, aki feladatot adott neki. És már nem akart elmenekülni küldetése elől. Tanult a leckéből.

Hodossi Sándor

A belépés és a kilépés között

Betekintés a 2020-as hallgatói elégedettségmérés eredményeibe

Egyetemünk hallgatói életút követésének négy pillére van: az elsősök pályamotivációs vizsgálata, a hallgatók elégedettségének monitorozása, a záróvizsgázók mérése és a diplomás pályakövetés. Még hírlevélben nem adtunk hírt a hallgatói elégedettségmérések eredményeiről, így ezt kívánjuk most ezzel a rövid beszámolóval pótolni.

A hallgatók között mindkét Intézet, a Felnőttképzési Központ és a Doktori Iskola aktív hallgatói egyaránt megkérdezésre kerültek. 423 válasz érkezett az online kérdőívre, melyet az elektronikus tanulmányi rendszeren keresztül juttattunk el a hallgatók felé. A beérkezett adatokon a hiányos válaszívek kiszűrésével adattisztítást végeztünk, így végül 378 érvényes kérdőívet tudtunk kiértékelni.

A kérdőívet a Minőségbiztosítási Szabályzat tartalmazza. A képzéssel kapcsolatos elégedettséget, a szakmai gyakorlatot, az elégedettséget befolyásoló egyéb tényezőket, az intézmény általános, valamint külső megítélését, az oktatási infrastruktúrával való elégedettséget, a szakmai továbbfejlődés, egyéni tehetséggondozás lehetőségeit, a nem oktató dolgozók és hallgatók közötti viszonyt vizsgálja.

Összességében elmondható, hogy a hallgatók meglehetősen elégedettek a megjelölt területekkel, leginkább az épületek állapotával, a kollégium színvonalával és a tanulmányi ügyintézők hozzáállásával, legkevésbé pedig az alapozó tárgyak fontosságával, a tanulmányi ösztöndíjak rendszerével.

43 kérdésből 23-ban statisztikailag igazolt véleménykülönbség fedezhető fel a hitéleti, a tanító szakosok és a szakirányú továbbképzések résztvevői között. A hitéletis és a felnőttképzési hallgatók összességében elégedettebbnek bizonyultak több kérdésben is a tanító szakosoknál. A hitéletis hallgatók látják legnagyobb hasznát például az alapozó tárgyaknak, lényegesen elégedettebbek az ösztöndíjak rendszerével, a sportolási és kulturális lehetőségekkel, a hallgatói érdekképviselettel. A tanítósok a szakmai gyakorlatokat illetően mutattak nagyobb megelégedést a másik két hallgatói csoporthoz viszonyítva. A szakirányú továbbképzések résztvevői értékelték legmagasabbra a gyakorlat/szeminárium és az előadások összhangját, azt, ahogy az oktatók a hallgatói kéréseket kezelik, az oktatók segítőkészségét a kreditek elismertetésében, a gyakorlati képzés színvonalát. Szintén ők nyilatkoztak legpozitívabban arról, hogy mennyire működött jól a szakmai gyakorlaton a saját élményű tanulás. Az eltérések összecsengenek a hallgatói csoportok eltérő érdeklődési körével, élethelyzetükből és elvárásaikból adódó különbségeikkel.

Leginkább

- épületek állapotával
- a kollégium színvonalával
- a tanulmányi ügyintézők hozzáállásával

Legkevésbé

- alapozó tárgyak fontosságával
- a tanulmányi ösztöndíjak rendszerével

Interjú az Adventi alumni ábécé nyertesével

Honlapunk legutóbbi bejegyzése így kezdődik: „Adventi alumni játékunkra 11 helyes megfejtés érkezett. a győztesek névsora: **Balázs Anita, Bertha Zoltán, Bokor Judit, Csupor Gréta, Fülöp Júlia, Dr. Goda Éva, Kathyné Mogyorósi Anita, Lencsés Noémi, Dr. Suppné dr. Tarnay Györgyi, Szilágyi Sándor, Túrke Beáta.** Közülük sorsoltuk ki a nyertest, aki **Kathyné Mogyoróssy Anita** lett.” Vele készült az alábbi interjú.

Amikor elhatároztuk, hogy online játékot szervezünk, volt bennünk némi félelem azzal kapcsolatban, milyen lesz a fogadtatása, hányan lesznek, akik hajlandóak lesznek utánakeresni egy-két nehezebb kérdésnek. Miért döntöttél úgy, hogy részt veszel a játékban?

Az Alumni Központ által meghirdetett korábbi kvízeket is kitöltöttem, szerintem érdekesek, sokszor meglepőek voltak. A gazdagodtam az egyetemünkről. Nem

viccesek és válaszoknak utánanézve új információkkal vagyok versengő alkat, most sem a nyereség motivált, hanem a játék maga.

Ezek a kvízek kicsit visszahozzák az Alumni kvíz-estek hangulatát, amiket nagyon szeretek és remélem, hogy a pandémia után újra lesz lehetőség részt venni ezeken a rendezvényeken.

A korlátozások nagymértékben szűkítik a személyes találkozások lehetőségét. Sokan panaszkodnak arra, hogy mennyire nehezen viselik ezt az új helyzetet. Szerinted a régi barátokkal, távolabbi rokonokkal való intenzívebb online kapcsolatok mennyire jelentenek segítséget?

A magánéleti kapcsolattartási szokásaim kevésbé változtak, több olyan (lélekben) közeli barátom van, akikkel eddig is az online platformokon tudtunk kapcsolatot tartani a térbeli távolság miatt. A családtagokkal ugyanúgy találkozunk.

A munkámban jobban megvisel az online lét, mivel a mentálhigiénés tanácsadói beszélgetéseket sokkal inkább szeretem személyesen tartani. Természetesen ezek folytatódnak online is, de új kapcsolatot nehezebb így felvenni.

Tapasztalataim szerint a hallgatói korosztályt megviselik a korlátozottabb körülmények, főleg a baráti összejövetelek és a szórakozási lehetőségek csökkenése. Nagy érvágás a tanulási folyamatban a hagyományos gyakorlatok hiánya: erre nagyon nagy szükség lenne a pályaszocializáció és a gyakorlati fortélyok elsajátítása szempontjából. Ezt nem pótolja az online kapcsolattartás.

Milyen lehetőséget látsz az alumni kapcsolattartásra a veszélyhelyzet idején a honlapon, hírleveleken túl? A játék minden megfejtőjének írtunk egy köszönőlevelet, ami több esetben is kiindulópontja volt egy személyes hangú „beszélgetésnek.” Az ilyen típusú személyesség pótolhatja valamelyest a hiányzó fizikai találkozásokat?

Valamilyen mértékben mindenképpen. Ez az időszak szerintem a túlélésről szól, átmenteni az értékeket, nem hagyni elsorvadni az emberi kapcsolatainkat és támogatni azokat, akiket megvisel ez a helyzet. Erre jelenleg az online felületek nyújtanak lehetőséget.

Mit adott (mit vett el)?

A visszatekintés kapcsán ma már nagyon egyszerű dolga van bármelyikünknek. Egy-két gombnyomással újra megnézhetünk egy-egy filmet vagy akár életünk eseményeit is bámulatos egyszerűséggel élhetjük kicsit újra a technika segítségével. De kérdésekre válaszokat találni nem ennyire egyszerű. Ha ez a visszatekintés a teológián töltött évekre egy YouTube videó lenne, amelynek én vagyok a főszereplője akkor az első vágókép minden bizonnyal egy református keresztlő lenne. Egy keresztlő a lakóhelytől két esetleg három városnyira, hétköznap délután, egy kis református templom még kisebb parókiájának hátsó helységében, a kor szelleméhez tökéletesen igazodva természetesen teljesen titokban.

A következő kép már egy kisiskolást mutat, akit Nyilas Misi kalandjait olvasva magával ragad a diákváros hangulata és vágyakozik egy olyan hely után, ahol minden kavicsnak története, múltja van. Ezt csak mélyítik az édesapa elbeszélései, aki vidáman meséli fordulatos diáktörténeteit életének a debreceni „Refis” korszakából.

Egy hosszabb szünet után után főszereplőnk már a világ nyüzsgésétől és zajától elragadtatva közgazdászként, a materializmus felé fordulva találjuk. Sok mindent kap, amiről azt hiszi megtalálta amit keresett, de valahogy mindig kiderül, hogy mégsem. Keres egy hangulatot, egy lelkületet, amit sehol nem talál, pedig sem társadalmi korlátok, sem város majd országhatárok és még kontinensek sem állják útját.

Felnőttként megtalálva reformátusságát és hitet kapva már más szemmel sétál az egykori Debreceni Református Kollégium akkor még felújításra váró épületében. Látja édesapja sokat emlegetett régi iskoláját, érzi annak különleges hangulatát, de még csak kirándul.

A következő vágóképen hősünk immár családjával, kisgyermekkel, ismét a Föld nevű bolygó egy távoli zugában keresgél tovább.

Keresztény misszionáriusokkal karöltve a materializmust bár nem feledve, de már hátrahagyva, a Bibliáról és Jézusról beszél egy dél-amerikai templom gyülekezetében.

Kisgyermeknek beszél, tanítja őket, tanul tőlük és egyre mélyebb az érdeklődés a megismerés, az ismeret iránt. Maga sem érti teljesen, hogyan tart most épp itt ezen az úton, de azt igen, hogy jó úton jár. Valamit itt már talált, ez vitathatatlan.

Hosszú szünet után újra Magyarország és a szinte gyerekkorban elhagyott szülőváros a következő kép. Főszereplőnk sietve parkol le autójával Debrecenben a Teológia épülete mögött, és szalad föl a régi lépcsőkön, hogy az utolsó utáni időpontban szó szerint bekönyörögje magát a pótfelvételre, és igen itt van. Azt az útmutatást kapta, hogy ha itt végez akkor Magyarországon is taníthat. Nem gond, hősünk eltántoríthatatlan, ez csak egy újabb egyetem.

Nehéz az első meglepetéséből felocsúdnia, hogy itt nem csak hallgató, a hallgató, és előadó a tanár, hanem egy ember, akinek van neve, családja, emberi kapcsolata, gondjai és öröme, múltja és jövője is. Főszereplőnk a tárgyi tudás mellett egyre több kérdésére kap választ, és egyre több mindent talál meg abból, amit olyan sok helyen keresett. A papír mellett, kapott barátot, testvért úgy ahogyan Pál írja a Filemonhoz írt levelében: „

„...most már nem úgy mint rabszolgát, hanem rabszolgánál jóval többet: aki nekem is, de sokkal inkább neked, testi értelemben is és az Úrban is szeretett testvéred...” (Filem 1,16)

A végzett hallgatókkal, tanárokkal a közösség most már mindig megmarad. A kvízestek, a kirándulások, vagy csak egy jó beszélgetés egy kávé mellett a könyvesboltban, mind-mind gazdagabbá tesz. Egyre inkább észreveszi az ember a köddé váló felület helyett az egyre mélyebb és mélyebb rétegeket, tele értékekkel.

Én ezt kaptam. Én ezt itt kaptam. A keresés végét. Nem volt egyenes az út, de az aranymetszés sem az. Eggyé válni a Lélekkel, amely vonz majd végérvényesen beszippant, megtörtént. Túl messzire menni már nem fogok én sem. A dicsőség Istené.

Kádár Fekete Andrea

Mi volt a Tk?

Harmadikos koromban fogalmazódott meg bennem, hogy tanítónéni szeretnék lenni. Ennek megfelelően választottam gimnáziumot, fakultációt és jelöltem be a felvételi lapon háromszor is a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolát (különböző műveltségi területekkel). Nem adtam választási lehetőséges se magamnak, se a Főiskolának. Így kezdtem el tanulmányaimat 1995-ben

a Péterfia utcai impozáns épületben angol műveltségi területen.

Emlékezetes évfolyam volt. Az évfolyam mind a tíz csoportja maximális létszámmal (20-25 fővel) indult. A „nagyelőadásokra”, Pinczésné Palásthy Ildikó tanárnő pszichológiájára, Uzonyi-Kiss Judit tanárnő anyanyelv óráira, Scheibert Ferenc tanár úr pedagógia előadásaira a német és a kommunikáció szakosokkal együtt jártunk. Az angolóráinkon a nagy létszám miatt csoportbontásban tanítottak nyelvtant, irodalmat és módszertant (Csillag Andrea, Szirmai Erika, Kószeghy Attila, Tohol Éva). Az énekórákon évfolyamonként szintekre soroltak be, így A, B és C csoportokban gyakoroltuk a furulyázást, tanultuk újra a gyermekkorunkból ismert dalokat,

mondókákat. A barátnőim mind az A csoportba tartoztak, volt hallásuk, szépen énekeltek, sőt, még a kottát is gond nélkül olvasták. Én a C csoportba kerültem, de szerintem csak azért, mert D csoport már nem indult. Pappné Vencsellői Klára tanárnő képességeim ellenére mégis türelmesen küzdött velem, értem, hogy legalább a minimum követelményeket teljesíthessem. Jó szívvel emlékszem vissza Takács Margit matematika óráira, különösen azokra, melyeket nekünk angoloknak angol nyelven tartott. A főiskola az életünk volt. Szigorú órarend szerint napi 8-10 óra, melyek közé évről évre egyre több hospitálás és gyakorlat került. Mi még a dohányzásmentes időszak előtt kezdtük a főiskolát, így amikor a gyakorlóba indultunk a folyosón keresztül, sajnos csak erős cigarettafüstben tudtunk átvágni. Ahogy visszagondolok a 25 évvel ezelőtti időszakra, bevillannak olyan képek, amelyekre jó visszaemlékezni. Kiss Gyuláné Gyöngyi segítőkészsége a tanulmányi osztályról, a technika és rajzórák kreatív vidámsága, a büfé retró berendezése, a tetőtéri angolórák hangulata, Ed Reeves angol nyelvi lektor bibliaórái, ahol először olvastam a Bibliát angol nyelven.

Elsők között volt lehetőségem Erasmus ösztöndíjjal Dániában eltölteni három hónapot, ami szintén hozzájárult későbbi szakmai karrierem építéséhez. Mi volt a Tk? Érzések, illatok, arcok, emlékek, félelmek és örömteli pillanatok összessége. E mellett olyan barátokat is szereztem, akikkel a mai napig nevetve eleveníthetjük fel az első vizsgák élményeit, a tanáraink furcsaságait és példamutatásait, a „tanyakok” izgalmait, a közösen megélt tanítóképzős éveket. Bár a tanítói munka csak rövid ideig volt része az életemnek, jelenleg is profitálok az akkor és ott tanultakból. Jelenlegi munkámban már én tanítom a jövő tanítóit, óvodapedagógusait. Úgy gondolom, hogy a felsőoktatási munkámban is sokkal hitelesebb lehetek a tanítóképzőben szerzett tapasztalataimmal, az ott megélt sok élménnyel.

Németh Nóra Veronika

Kedves volt Hallgatónk!

A DRHE Alumni Központja együttműködve egyetemünk diáklapja, az Új Közlöny szerkesztőségével, valamint a Magyar Nyelvi és Irodalmi tanszék keretén belül működő irodalmi önképzőkörrel célul tűzte ki, hogy mentorprogramunkban részt vevő leendő, jelenlegi, valamint már végzett hallgatóink verseiből, valamint prózai írásaiból **irodalmi antológiát állít össze**. A készülő kötetet - a Rajz - és Vizuális Nevelési tanszék szakmai vezetésével - szintén jelenlegi és volt hallgatóink grafikáival tervezzük illusztrálni. Azt szeretnénk, hogy minél többen bekapcsolódhassanak a közös munkába, minél több alumnusunkat köszönthessünk a szerzők között. Ezért szeretettel kérjük, hogy aki szívesen ostja meg a szélesebb olvasóközönsséggel verseit, novelláit, esszéit, az **2021.03.31-ig** küldje el az alumni@drhe.hu vagy a hodossi.sandor@drhe.hu e-mail címre. A kötet, melynek megjelenését június végére tervezzük, az Irodalmi Önképzőkör már összeállt anyagán kívül a következő tematikus blokkokból épül fel:

- egyetemi élmények
- a világjárvány
- diákélet, humor
- szabad témakör

Minden felmerülő kérdésben szívesen állunk rendelkezésre. Szeretettel várjuk volt hallgatóink írásait!

Dr. Hodossi Sándor (intézményi alumni felelős)